

ת"פ 65407/08/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 65407-08-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופט ארנון איתן המאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות יהודה ש"י
נגד הנאשם		פלוני ע"י ב"כ עוה"ד נדב גדליהו

גזר דין

כתב האישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טעון, בעבירה של תקיפה סתם (בת-זוג), לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. הוסכם בין הצדדים כי הנאשם יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן שייתן התייחסותו גם בסוגיית ההרשעה, כאשר לאחריו הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.5.2021 בשעה 00:18 או בסמוך לכך, שהה הנאשם ביחד עם הגב' חנה לויין בת זוגו (להלן: "המתלוננת"), בביתם ברחוב מפעל הש"ס, בבית"ר עילית, בנסיבות המתוארות לעיל, החל ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו נשך הנאשם את המתלוננת באפה ובאמצע בידה הימנית, והכה אותה באפה.

תסקיר שירות המבחן

3. בעניינו של הנאשם הוגש ביום 30.10.2022 תסקיר, אביא מתוכו בתמצית: הנאשם כבן 49, נשוי ואב לשמונה ילדים בטווח הגילאים 12-24. המתלוננת וילדיהם מתגוררים בדירתם ב...., ואילו הנאשם עצמו מתגורר בעיקר בבית הוריו ב.... ולפרקים בבתי חבריו. הנאשם עובד כ.....
4. בהיותו כבן 23, התחתן הנאשם בשידוך. הנאשם מסר כי בשנים הראשונות של הנישואים התמודדו בני הזוג עם מצב כלכלי קשה, כאשר חמשת ילדיהם הראשונים נולדו בהפרש גילאים קטן, דבר שהעצים את הקשיים ביניהם, והשפיע באופן שלילי על המערכת הזוגית. הנאשם מסר, כי הידרדרות זוגית זו הובילה לאירועי אלימות ביניהם, כאשר בשלב מסוים פנה מיוזמתו לגורמי טיפול ואבחון במערכת בריאות הנפש, שם אובחן כמי שסובל מהפרעה דו קוטבית. הנאשם החל בטיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי, וכן שולב בטיפול פרטני. עם סיום הטיפול הפרטני בקופת החולים, הופנה הנאשם לטיפול במרכז למניעת אלימות זוגית בעמותת "יד שרה", עמם הוא מצוי בקשר עד היום.

5. בהתייחס לעבירה, הנאשם קיבל על עצמו אחריות על ביצועה. לדבריו, ביום האירוע הגיע לבית אחרי יום עבודה ארוך, וכאשר רצה לצאת מהבית על מנת להספיק את האוטובוס האחרון לבית הוריו, שם הוא מתגורר, התפתח ויכוח בינו לבין המתלוננת, כאשר היא מונעת ממנו לצאת מהבית. הנאשם מסר, כי הגיב מתוך תחושה של כעס וחוסר אונים, וכיום מבין כי התנהגותו לא הייתה תקינה ופוגעת. הנאשם הוסיף, כי הוא נעזר בטיפול על מנת לעבד את פרטי האירוע ולהפיק מכך לקחים.
6. המתלוננת מסרה בשרות המבחן, כי בשנים הראשונות לנישואיהם, עת התמודדו עם לחץ כלכלי ומשפחתי רב, מצבו הנפשי של הנאשם הדרדר, והתבטא בהתמודדות לקויה וקשיים בתפקוד. בהמשך, חוותה גם אירועים אלימים שכללו הן אלימות פיזית כלפיה והן שבירת חפצים. לדבריה, פנו מספר פעמים לטיפול זוגי אשר לא צלח. המתלוננת הוסיפה, כי הם קיבלו החלטה משותפת, לאחר אלימות שננקטה כלפיה, שנאשם לא ימשיך להתגורר בבית.
7. בהתייחסותה לעבירה, תיארה, כי בעת ויכוח על כך שהוא אינו יכול להישאר לישון בבית, הגיב הנאשם לסירובה באלימות כמתואר בכתב האישום. לדבריה, לא היו אירועים נוספים לאחר מכן. הוסף, כי לאחר שהנאשם החל טיפול במרכז למניעת אלימות זוגית, מצבו השתפר באופן ניכר, הוא מצליח לשלוט בתגובותיו. לדבריה, אף שהיא אינה מעוניינת כי הוא ישוב לבית, ברצונה להמשיך בקשר הזוגי עמו.
8. שירות המבחן התרשם מאדם אשר לאורך שנים התמודד עם נכות נפשית של הפרעה דו קוטבית, מאבקי כוח בינו לבין המתלוננת, כאשר נטה להגיב בהתפרצות זעם כלפיה. לצד זאת, צוין, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, ומצליח לעמוד בקשר טיפולי משמעותי וארוך טווח, מזהה צרכי הטיפוליים ומקפיד על רצף טיפולי. להערכתם, הליך משפטי זה היווה עבורו זעזוע ודרבן אותו לשינוי.
9. נוכח טעמים אלו, הומלץ להטיל על הנאשם צו שרות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות, להעמידו בצו מבחן, זאת לצד מאסר על תנאי. בהתייחס לסוגיית ההרשעה, סבור שירות המבחן, כי מצד אחד המדובר בהרשעה ראשונה, עליה קיבל הנאשם אחריות מלאה, אך מאידך, הנאשם התקשה לפרט בפניהם כיצד הרשעתו יכולה לפגוע בחייו בכלל ובתעסוקתו בפרט, ועל כן הם אינם באים בהמלצה לביטול ההרשעה.

תמצית טיעוני הצדדים

10. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה, כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם עבר הליך טיפולי והמלצת שירות המבחן הינה להותיר את ההרשעה על כנה, ולהטיל שירות לתועלת הציבור לצד מאסר על תנאי. באשר לסוגיית ההרשעה ציינה המאשימה, כי הכלל הינו הרשעה, ובמקרה דנן, הנאשם אינו עומד בכללים שהתוו בפסיקה בעניין זה. על-כן ביקשה לאמץ את המלצות התסקיר במלואן.
11. ההגנה ציינה שהאירוע המיוחס לנאשם, אינו בעל חומרה רבה, וכי המדובר בנאשם עם רקע נפשי, ולכך השלכה על המעשים. הוסף, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו עוד בשלב החקירה במשטרה וכן בדיון הראשון, עבר טיפול משמעותי, ועל כן האינטרס הציבורי שלא לפגוע בו באמצעות הרשעה. הסנגור ציין, כי לנאשם ואשתו שמונה ילדים, ובציבור החרדי אליו הם משתייכים, סוגיה זו של הרשעה הינה רלבנטית, ויכולה לפגוע בשידוכי הילדים, ועל כן יש להורות על ביטולה.

12. הנאשם ציין, כי פנה מיוזמתו למסגרת טיפולית ביד שרה, והוא מצוי בטיפול גם כיום.

דין והכרעה

13. במקרה שלפני הצדדים אינם חלוקים בשאלת העונש, אלא בשאלת ההרשעה בלבד.
14. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 **גדעון רומנו נגד מדינת ישראל** (21.8.85)).
15. בפסק הדין המנחה בעניין זה, ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...".
16. בפסיקה מאוחרת יותר נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובישקולי ענישה אחרים. (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.05); ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).
17. בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירן, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברין מההרשעה".
18. בענייננו, מציינת ההגנה כי המדובר באירוע המצוי ברף חומרה נמוך, כאשר למצבו של הנאשם השלכה על האירוע עצמו. בנוסף, הנאשם נטל אחריות על המעשה, הוא נעדר רישום פלילי, ומצוי כעת בהליך טיפולי. מנגד, מפנה המאשימה לנסיבות האירוע, והכללים שהתוו בפסיקה בסוגיה זו. לדבריה, הנאשם אינו עומד בתנאים אלו, ואף שרות המבחן אינו בא בהמלצה בעניין זה.
19. בעבירות אלימות במשפחה, נקבע בפסיקה, כי נוכח חומרתן של עבירות אלו, וכן הסיכון הרב הנובע מהן, באופן כללי אין מקום לבטל הרשעה בסוג עבירות זה.
- ראו לדוגמה: ת"פ 30739-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו) (10.11.2016); ת"פ 6990-03-13 **מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פלוני** (נבו) (02.10.2014); וכן- ת"פ 30031-09-15 **מדינת ישראל נ' ויטלי גרין** (נבו) (01.06.2017) בו נקבע כי: "סבורני כי בשים לב למעשים

האמורים, נדרש גם נדרש כי יוטל על הנאשם אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלימות כלפי בנות זוגם, לא כל שכן באלימות כה חמורה".

20. במסגרת ת"פ 14367-06-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.04.15) הפנה בית המשפט לכך שבפסיקת בית המשפט העליון צוין שבמקרים של אלימות במשפחה, הכוללים בתוכם רכיב של פגיעה פיזית ממשית במתלוננת, הרי שיש להימנע מביטול ההרשעה על אף נזק שייגרם לנאשם. באותו המקרה הורה בית המשפט על ביטול הרשעה, זאת משום שהתקיפה שנדונה כללה את השלכת הטלפון הנייד של המתלוננת ללא תקיפה ממשית שלה.

21. נוכח כללים אלו שפורטו לעיל, ועל אף והמדובר באירוע המצוי ברף חומרה נמוך יחסית, לא סברתי כי ישנו מקום לבטל את הרשעת הנאשם במקרה זה.

22. בהתאם להלכה, ביטול הרשעה מותנה בקיומם של שני תנאים מצטברים אשר אינם מתקיימים במקרה שבפנינו. הנאשם לא הוכיח כי הרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו, ואין די בטענה כללית, אודות סיכויי פגיעה עתידיים ביכולתם של ילדיו לקבל שידוך ראוי. בנוסף, וכפי שציינתי לעיל, בעבירות מסוג זה התוצאה של ביטול הרשעה, הינה חריג, נוכח האינטרס הציבורי שבמיגור תופעות אלימות ככלל ואלימות כנגד נשים בפרט. לכך מתווספת עמדת שירות המבחן, כי במקרה דנן הוא אינו בא בהמלצה לביטול ההרשעה, אלא להטלת רכיב של מאסר על תנאי, כגורם מרתיע לעתיד, זאת לצד שירות לתועלת הציבור וצו מבחן.

23. מטעמים אלו, ראיתי לדחות את עתירת ההגנה לביטול ההרשעה.

24. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שירות לתועלת הציבור בהיקף 80 שעות.

ב. צו מבחן למשך שנה.

ג. מאסר למשך חודשיים וזאת על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"ג, 09 דצמבר 2022, במעמד הנוכחים.